

Љубиша СИМОВИЋ

## ПОЕТИКА СИВОГ

Светлана Јевтић, слике и пртежи,  
Господар – Васин конак, 2 – 11. 9. 94. Народни музеј Краљево

Једна од драгоцених тековина модерне јесте потпуна равноправност црне са осталим бојама, као и слободно *сликање* сивом у свим валерским нивоима. Нека савремена психолошка и естетска истраживања чак утврђују да је сиво крајњи циљ већине сликарских дела.

Светлана Јевтић радо, вешто и обилато слика сивом. Њено сиво је пуно, садржајно сиво. Оно је једновремено и дифузна светлост што отвара и продубљује простор слике и самодовољна сликарска материја, која ослобађа свих сликовних илузија. По логици језика и црно је боја, нипошто недостатак светлости. Црно је сам врхунац пуноће сликарске материје, знак екстремне густине, присуства нечег. Оно је наизглед парадоксалан спој простора и антипростора. Антипростор објекта и простор духа.

Светлана, песник сивога, као по правилу штедљива је у колориту. То нипошто није страх или несигурност пред разнобојном палетом. Није то ни неверица у могућност колористичког израза, већ напротив високо поштовање, култ боје. Светлана поседује онај деликатни осећај и знање што јој омогућује да колористичким акцентима, једва уочљивим површинама на великом формату, у потпуности обоји простор слике.

Тако је једна рокајна тема љуљашке, нежна, лепршава, женска по својој природи, у Светланиним сликама широког, ослобођеног сликарског замаха, доживела сасвим неуобичајену, а ипак истиниту интерпретацију.

Можда још већу слободу и аутентичност препознајемо у пртежима угљем. Ако би покушали да објединимо и дефинишемо садржај ових ликовних етида, које су и више од задатог, онда би можда најпре одговарао назив светлост и покрет у простору. Спонтаност и акција у овим радовима квалитет су више и доприносе њиховој свежини.

Избор великог формата, чак и у пртежима, није само ствар темперамента, већ и слободног, ничим спутаног и скученог духа.